

LA FESTA ÉS LA CELEBRACIÓ DEL NOSTRE ORDRE

GREGORIO LURI

Societat Catalana de Filosofia

L'objectiu d'aquesta conferència és, bàsicament, la justificació del seu títol. He d'advertir, però, que encara que la festa es diu de moltes maneres, en el meu parlament em limitaré a les festes comunitàries i periòdiques i deixaré de banda les festes privades, que sovint volen ser una celebració del desordre.

Aquest mes de juliol en un poble d'Albacete, Riópar, em vaig trobar dos cartells penjats l'un al costat de l'altre que convocaven a dos tipus de festa absolutament diferents per al mateix dia de juliol:

El primer cartell convocava a una festa pública i deia el següent:

«Fiestas de Umbría Angulo. Día 25 de julio.
12:30: Misa y procesión en honor a Santiago Apóstol.
Lugar: Pantano de Arroyofrío.
22:00: Bailes tradicionales del “Grupo San Roque de Siles”. A continuación, música y baile»

El segon cartell portava l'encapçalament «Se busca» i la fotografia d'una noia jove del poble. Aquest era el seu missatge:

«Se busca. Laura Serrano Tolmo. Por juerguista, borracha y casadera.

La buscan sus amigos para correrse una buena juerga el día 25 de julio»

La festa que interessa és exclusivament la primera. Espero no decebre ningú si, en conseqüència, deixo de banda el «botellón», els comiats de solter, les bacanals i les orgies. Els he de confessar que la meva experiència en aquestes coses és inexistent i que no sé si té raó Baudrillard quan escriu a *Cool memories* que, en el moment àlgid d'una orgia, un home va xiuxiuejar a l'oïda de la seva parella: «Què penses fer després de l'orgia?». Però tendeixo a pensar que Baudrillard, l'autor de *La guerra del Golf no ha tingut lloc*, ens està parlant d'orgies virtuals, confonent la seva virtualitat amb l'experiència quotidiana del tedi de la societat postmoderna. «Plutôt la barbarie que l'ennui», clamava Theophile Gautier. Avui, quan volem fugir de l'*ennui*, ens acollim a la realitat virtual. No cal que sigui més explícit.

La meva tesi es pot desglossar esquemàticament en els següents punts:

1/ La festa és una celebració cíclica amb un cert caràcter solemne i lluminós. El terme 'festa' remet al plural de 'festus' i aquest al sànscrit 'bhas', *brillar*, d'on es deriva també el grec PHAÎNAÔ. Crec que tots estarem d'acord que si alguna cosa no pot ser una festa és deslluïda.

2/ Una festa és una festa en virtut d'alguna cosa que venera i que és molt més gran que la festa mateixa. Li podem dir noümen, si volem: o Corpus Christi, Nadal, Mare de Déu, Sant Miquel dels Sants, Vic, Catalunya o Naturalesa. Sóc conscient que a les darreres dècades estem assistint a una reconversió turísticocomercial de la festa. Posem per cas la Festa de la Cirera a Santa Coloma de Cervelló (iniciada el 1986), que compta, entre els seus actes, amb el concurs d'escopir pinyols; la Festa Nacional de la Llana i Casament a Pagès de Ripoll; la Festa de la sal d'Empúries (1997) o les Festes del segar i del batre de La Fuliola (1984). Cada any s'inaugura alguna festa, però no totes arrelen. La festa

que aconsegueix arrelar és la que sap dotar-se ella mateixa d'una certa grandesa als ulls dels qui hi van a festejar. Posaré solament dos exemples de festes ben arrelades: la Festa dels Súpers i la Calçotada de Valls. Totes dues són alguna cosa més del que semblen ser. Quan Milan Kundera va escriure *La Festa de la insignificança* estava fent una broma. No hi ha festa de l'insignificant.

3/ La festa es desenvolupa en un temps i un espai determinats que sovint se situen a les fronteres entre el cel i la terra, la terra i el mar, dues estacions de l'any, la collita i la recol·lecció, dues èpoques de la vida d'una generació, etc. i mentre dura la festa, la vida pública es desplaça dels seus llocs habituals (la feina, l'administració, etc.) als espais festius que li són específics.

4/ Encara que els seus rituals són arbitraris, la festa viu aquesta arbitrarietat amb —si em permeteu l'expressió— un dogmatisme dúctil. Pot recollir rituals inamovibles, però el conjunt és dinàmic. De fet, la tradició perviu perquè és capaç de digerir novetats. Però a la festa només perviuen les novetats que saben guanyar-se la seva integració orgànica en el vell i l'assentiment col·lectiu, inaugurant així una tradició. La festa es repeteix indefinidament, precisament perquè mai no és idèntica a la de l'any passat.

5/ Malgrat el que s'acostuma a dir, la festa no és la negació del treball. Més aviat és el seu premi i fins i tot es pot veure com la celebració del treball reeixit. El dret a la festa ens el guanyem els dies laborables.

6/ A la festa es viu de manera espontània i satisfeta l'ordre de la nostra pluralitat, unificada per la mateixa celebració festiva. La festa sap resoldre espontàniament un problema polític fonamental, el del *e pluribus unum*. És, en aquest sentit, una representació joiosa del que és nostre: el nostre urbanisme, els nostres monuments, la nostra orografia, la nostra música, els nostres rituals, els nostre menjar, la nostra roba de festa i fins i tot el nostre vocabulari. Gosaré

anar una mica més enllà: la festa és l'experiència col·lectiva de la conjunció joiosa d'allò nostre, d'allò bo, d'allò sant i d'allò legal.

7/ La festa sobrepassa el que estrictament és el calendari festiu. Comença, de fet, per una vigília: *ante festum* o *ante diem festum* (els preparatius, la planificació, les expectatives...). La precedeix un estat d'ànim, que pot prendre la forma d'una ascesi, per exemple d'una novena religiosa, i la succeeix el *post festum*. Un adagi llatí en feia referència: *Post festum, pestum*. Tranquils, no en faré cap comentari escatològic.

8/ Cal insistir en l'especificitat de la praxi festiva. La festa es transcendeix ella mateixa precisament perquè no vol anar més enllà de si mateixa. M'explico: qui fa festa ja en té prou fent festa; no es pregunta què farà després de la festa. Però quan la festa és col·lectiva, precisament per donar forma a una totalitat de sentit i d'acció, assoleix objectivament una dimensió política: afavoreix la copertinença. Quan estava escrivint *L'escola contra el món*, Josep Maria Espinàs m'advertia sovint que aquest terme no era català i vaig haver de carregar-me de raons per poder fer-ne ús un parell de vegades. El que jo pretenia era definir l'escola com una institució republicana de copertinença, entenent que no és el mateix la pertinença que la copertinença. La copertinença subratlla la reciprocitat de la relació comuna i això em sembla el més propi d'una festa. És una figura patètica la del solitari al bell mig d'una festa. Finalment vaig trobar, en un vers de Vinyoli, el terme català que em mancava. «I estimàvem les coses (...)», diu Vinyoli, «I les fèiem nostres per causa / de l'amor que ens havia ensenyat com anostrar-les» (*Llibre d'amic*, VIII). I aquí cal dir que l'ordre polític és en primer lloc la producció d'alguna cosa que persones diferents puguin considerar no seva, sinó de tots. La festa ens anostra.

Al *Tesoro de la lengua castellana*, de Covarrubias, de 1611, he trobat una definició de la festa que m'ha agradat molt més que moltes que m'han sortit al pas als llibres moderns d'antropologia cultural. Diu el següent: «Del nombre latino *festus*. Los gentiles tenían sus días de fiesta, en los cuales *ofrecían sacrificios a sus vanos dioses o celebraban sus banquetes públicos o juegos* [...]. La Iglesia Católica llama fiesta la *celebridad* de las pascuas y domingos y días de los santos que manda *guardar*, con fin que en ellos *nos desocupemos* de toda cosa profana y *atendamos* a lo que es espíritu y religión, acudiendo a los templos y lugares sagrados a oír las misas y los sermones y los oficios divinos y en algunas de ellas a recibir el Santísimo Sacramento y *vacar a la oración y contemplación*. Y si en estos días, después que se hubiere *cumplido con lo que nos manda* la santa madre Iglesia, sobrare algún rato de *recreación*, sea honesta y ejemplar.»

El que ens diu Covarrubias és, en definitiva, el següent: 1/ Sempre hi ha hagut festes i sempre han estat relacionades amb sacrificis als déus, banquets i jocs. 2/ La festa se celebra al lloc reservat tradicionalment per a la festa. 3/ Hi ha alguna cosa cèlebre al voltant de la festa. 4/ La festa autèntica és «de guardar». 5/ A la festa cal desocupar-se d'alguna cosa habitual per deixar-se ocupar per alguna altra. 6/ És també un exercici d'atenció. Aquí he d'afegir que cada vegada estic més convençut que educar és, abans que qualsevol altra cosa, educar l'atenció i l'apetit. 7/ La festa és un vacar. Però abans de vacar, cal «complir amb el que es mana». 8/ A la festa alguna cosa nostra queda vacant i d'aquesta manera ens trobem disponibles per a l'oració, la contemplació i la recreació.

Qui hi ha a la festa?

La festa també es pot analitzar per la mena de gent que hi assisteix, perquè ens mostren la tipologia de la participació festiva.

1/ Òbviament a la festa hi ha qui fa festa i viu immers en l'activitat festiva fent el que cal fer, que és el que sempre s'ha fet. Aquesta és la seva gràcia. El tradicionalisme essencial de la festa té un gran avantatge: tothom sap què ha de fer en cada moment. A la festa no s'improvisa. Les festes, fins i tot les modernes, es programen. I precisament perquè tothom sap què s'espera d'ell mateix i dels altres, és fàcil saber qui sap adaptar-se a les expectatives col·lectives i qui no. Alguns antropòlegs han insistit que la festa és una mecànica impersonal. Però això solament és una part de la veritat. És cert que a les festes tradicionals es congregava la població sovint dispersa d'una comarca al voltant d'uns ritus col·lectius i que era imprescindible expressar-se públicament en un llenguatge comú per poder-se comparar amb els altres. Però a la festa també s'hi va amb voluntat de lluïment personal. La festa és un aparador col·lectiu de la individualitat, per això les mares no et deixaven sortir de casa de qualsevol manera. Es pot sortir de qualsevol manera quan la festa es fa anònima.

2/ De vegades hi podem identificar el punt excèntric d'un foraster. És fàcil identificar-lo perquè es veu una mica perdut. Però precisament per aquesta raó solament ell pot comparar la nostra festa amb la d'altres pobles. És, per dir-ho així, un antropòleg espontani. Ara bé, descriure una fe aliena no té res a veure amb el fet de viure-la com a pròpia. El foraster mai no entendreà completament de quina manera s'entenen a ells mateixos els homes que festegen. La relació del foraster amb les lleis del festival no està mediada per la fe, sinó per la curiositat. A Pamplona el dia 6 de juliol, vigília de San Fermín té lloc el Riau-riau, en el transcurs del qual es canta el *Vals de Astráin* —que no és exactament un vals—, que diu al final d'una estrofa: «porque llegaron las fiestas / de esta gloriosa ciudad / que son en el mundo entero / una cosa singular». El foraster que no ha viscut l'expectativa del «uno de enero, dos de febrero, etc.», no entén que,

efectivament, «llegaron las fiestas», que aquesta ciutat és gloriosa i que les festes de la nostra ciutat gloriosa són l'enveja del món. Al foraster tot això li sembla opinable, mentre que el pamplonès ho tracta amb veritats autoevidents. Al final de cada estrofa del *Vals de Astráin* els assistents criden «riau-riau». El foraster pregunta immediatament què vol dir això. Cap pamplonès ho ha preguntat mai. Per al pamplonès és obvi que «riau-riuau» vol dir «riau-riuau». Cal dir-ho amb claredat: els forasters sovint tenen ben merescuda una immersió forçada al piló.

3/ Hem d'especificar que no hi ha una única manera de ser foraster en una festa. He assistit a la festa de Baba Marta, a Bulgària, acompanyat de bons amics, i m'he sentit completament foraster; amb les gralles i els castellers, si he de ser sincer puc dir que em sento un foraster encuriós, però a la jota de les terres de l'Ebre em trobo gairebé com a casa. Vull dir amb això que a la festa hi ha sempre alguna cosa que transcendeix el localisme. La Festa de l'Ós, de Prats de Molló, té molt a veure amb la de Sant Llorenç de Cerdans i Arles de Tec, al Vallespir, i amb la de La Mata, a Prats de Morella; però la transcendència actual de la sardana és avui Catalunya. Cap festa s'inventa completament a ella mateixa del no res.

4/ Hi ha inevitablement, atesa la congregació de gent a les festes, qui vol fer negoci, comprant o venent diferents productes. És inevitable des del moment que els ajuntaments disposen de departaments de promoció econòmica i turística, així que ens estalviarem les jeremiades.

5/ Trobem, per últim, qui vigila perquè les conductes no traspassin determinats llindars. Això és interessant perquè cada comunitat accepta uns llindars específics sobre el que és permès en el seu dia de festa. Podríem dir fins i tot que en cada festa es fa visible la intel·ligència de cada poble sobre els llindars. Les festes són unes oposicions a l'home assenyat del poble.

El moviment als llandars

Els llandars són el terreny de l'ambigüitat. Si és important la seva intel·ligència és perquè els llandars són també l'ocasió per posar de manifest davant de tothom qui té seny i qui no en té.

Als llandars no es pot fer qualsevol cosa. Per això la categoria «dionisiac», malgrat estar sempre present en els llibres d'antropologia de la festa, no em sembla gens apropiada per entendre el que s'hi esdevé. Nietzsche, de fet, dóna molt menys la tabarra amb la dicotomia apol·lini / dionisiac que els nietzschians. I, si més no, per a ell el realment important és sempre la pulsio de la forma. M'he dedicat un parell d'anys a estudiar les seves obres per a piano i vaig descobrir amb quina força de voluntat cercava aquesta pulsio.

El símbol més clar del llandar festiu és el vi i la manifestació més clara de la manca de seny és la incontinença. A la festa esta molt bé beure vi. I fins i tot està molt bé beure molt de vi, especialment del nostre, però allò admirable és beure molt, divertir-se més que ningú i no deixar memòria de cap comportament vergonyós davant dels altres, ans tornar a casa amb una cita amb la noia més maca. Perquè, recordem-ho, la festa no acaba el dia de la festa, sinó quan es compleixen les promeses que s'hi han insinuat.

Així doncs, tot el que s'ha escrit defensant que la festa és una ruptura del quotidià, una violació de les normes establertes, etc., cal prendre-s'ho *cum grano salis*. Quan Julio Caro Baroja en el seu estudi, *El carnaval*, defineix la festa com una immersió de l'individu en l'inconscient dionisiac col·lectiu, cal preguntar-se primer de tot si aquesta afirmació té algun sentit. Seguint amb la terminologia dionisiaco-freudiana que tant s'estimen alguns, ens podríem demanar si hi ha cap possibilitat no anecdòtica que Dionís s'apoderi de l'inconscient col·lectiu. Al meu parer, res fa més por a un poble en festa que una conversió del superjò col·lectiu al nihilisme. A tota comunitat humana, especialment quan es

troba de festa, hi ha sempre actuant una llei natural elemental que diu que el principi repressor no pot ser reprimit. Qui a la festa es deixa arrossegar per Dionís està condemnat a la vergonya de l'endemà. Si al carnestoltes es permetien moltes excentricitats era precisament perquè tothom sabia que allò no subvertia res i que, després d'una excursió d'un dia per l'excentricitat, res no hi ha més reconfortant que tornar a casa i trobar cada cosa al seu lloc.

La tradició clàssica recull aquest perill amb el mite dels centaures i, especialment, amb el seu comportament a les noces de Píritou i Hipodamia. Els centaures van ser invitats perquè representen el més agrest de cadascú de nosaltres mateixos, aquella part encara no completament domesticada que és tan sensible al vi. Els centaures són éssers en part humans i en part animals. L'equilibri d'aquests dos components mai no està completament assegurat. A vegades només de sentir la flaire del vi es desperta en ells la seva animalitat. I si la part animal els domina, la festa ja s'ha arruïnat, prenent la forma, com diu Ovidi, «d'una ciutat presa per assalt». Als pobles saben bé que els dies de festa la policia no dorm. I tots guarden també a la seva memòria aquell any que la festa va anar més enllà dels límits.

Però la mitologia ens diu també una altra cosa que pot semblar sorprenent: que no hi ha més bon educador que un centaure que ha après a dominar els seus impulsos. El centaure Quiró va ser educador de Teseu, Jàson, Hèracles, Aquil·les i fins i tot del déu de la medicina, Asclepi. Maquiavel i Erasme donen molta rellevància a aquesta figura, però em sembla que solament Maquiavel s'adona que si el millor educador és un centaure, és que potser l'humanisme no és suficient per educar l'home. És a dir que el lligam entre allò nostre, allò bo i allò sant no es pot assolir exclusivament a l'escola amb una educació en valors; cal alguna cosa més. Això complementari és divers, però una part de la seva diversitat és la festa.

Una festa és una celebració del *nostre* ordre

La festa confirma el nostre calendari. A diferència de la festa privada, que el subverteix perquè vol fer d'un dia una experiència irrepètible, la festa promet la seva repetició immemorial. Torna periòdicament i ens permet ordenar la nostra agenda. Els nostres avis no sabien què farien un dia laborable del futur, però coneixien, gairebé minut a minut, què farien el dia de la Festa Major. Ningú no volia viure experiències innovadores, sinó la repetició exacta del que sempre s'ha fet. La festa antiga estava al servei del sentit de la realitat. Tant és així que formava part del que s'acostumava a anomenar «usos i costums». La festa actual sembla cada vegada més pendent del sentit de possibilitat.

El sagrat no és ni l'inaudit ni la ruptura de la quotidianitat: el sagrat és la norma, la confiança en l'explicació, la fe en les pròpies forces, la sensibilitat col·lectiva, l'estètica comuna, la cultura comuna, la interdicció del sacrilegi i la legitimació del sacrifici. El sagrat és el miracle de la nostra repetició de la nostra quotidianitat i el nostre ritual. Per això al centre del sagrat no hi ha un símbol anònim, sinó el nostre símbol.

La Verge del Rocío i la Mare de Déu de Montserrat poden ser teològicament intercanviables, però ritualment no ho són. Imaginem-nos per un segon el rebombori que s'organitzaria si aquesta nit uns terroristes culturals les intercanviessin. El nostre ritual defineix el nostre mite en el nostre espai al voltant dels nostres símbols.

Als nostres símbols els entreguem espontàniament la nostra fe perquè són nostres i són nostres perquè els entreguem espontàniament la nostra fe. A canvi de la nostra fe, ells ens entreguen la nostra festa. Podríem dir que anomenem festa el que els nostres símbols ens lliuren a canvi de l'ofrena de fe incondicional que dipositem en els seus altars.

De la mateixa manera que cadascú de nosaltres ens sentim incòmodament finits, la nostra comunitat se sap fràgil i es vol eterna, i, en conseqüència, necessita els seus propis déus, que són els únics legítimats per demanar-li sacrificis i oferir-li festes. Per això cada poble —diu Procle— s’ha de dirigir als déus amb els noms que tenen en la seva llengua, ja que els déus que dominen una regió (*klimatarkhai*) es complauen a ser nomenats en la llengua del seu propi país: Sant Miquel dels Sants, per exemple.

En un dels llibres més seriosos de l’humanisme, *L’elogi de la follia*, el personatge de la Follia ridiculitza el costum propi de cada lloc de reclamar com a particularment seu algun sant amb facultats especials. Però Erasme sap que la política té molt de comèdia i que no es governa un poble només amb sil·logismes, que no hi ha bestiesa més gran que una saviesa inoportuna i que no és gens savi qui no se sap adaptar a la màxima dels convits: «qui no begui, que se’n vagi». La naturalesa —afegeix Erasme—, igual com ha fet amb cada mortal, ha donat també a cada nació, i fins i tot a cada ciutat, un cert Amor Propi Comunitari (*philautia*, es llegeix a l’original). Erasme defineix així la *philautia*: «ipse sibi palpatur», és a dir, celebrar-se o festejar-se un mateix. I afegeix: «Idem si alteri facias, *kolakia* fuerit». O sigui, si aquesta celebració va dirigida a un altre es diu *kolakia*: adulació. Però si l’adulació a l’altre pot semblar servil, la que ens dediquem a nosaltres mateixos, conclou Erasme, «permet que cadascú resulti als seus propis ulls més satisfactori i estimable, la qual cosa suposa ja una part molt substancial de la felicitat».

Pot ser que aquesta defensa de la festa com a amor propi sembli massa narcisista per a algú. Però si l’interès per un mateix no està mancat, certament, de riscos, molt més grans són els riscos del desinterès per un mateix.

Una cultura, en el fons, no és cap altra cosa que un grup heterogeni de persones ballant al so d’una música que

només ells senten. El foraster sempre s'estranya davant dels moviments coordinats del grup, precisament perquè és incapaç de sentir la música que el guia. La sensibilitat auditiva cap a la nostra música no és autònoma, ni la tendència espontània dels nostres moviments a cercar una música a la qual emmotllar-se. L'ideal modern de l'autonomia és molt agosarat perquè el subjecte que creiem que som està sempre subjectat a una música que no hem compost.

Seguint amb la imatge de l'esbart dansaire, podríem dir que no és més autònom qui balla aïllat al so d'una música que només ell sent, sinó qui millor balla, perquè marca la pauta a la resta. Per això l'ètica és una estètica.

Cap tradició —com cap règim polític— és perdurable si no és capaç de generar els seus propis encanteris sobre ella mateixa. Cap tradició —com cap règim polític— es manté en peu únicament per la bondat del seu articulat. Li cal també l'apuntament de la fe de la ciutadania per sostenir-se. Les tradicions i els règims amb una llarga història són capaços de convertir els seus ritual arbitraris en evidències ciutadanes. La racionalitat d'una tradició o d'una institució no es troba en el que diu o fa, sinó en la nostra incapacitat per viure sense elles. En aquest sentit, al mateix temps que donen resposta a la nostra incapacitat ens l'amaguen. Això vol dir també que una cultura no té èxit si no és capaç d'ocultar de manera versemblant la natura. En condicions d'absoluta realitat la ciutat és impossible, perquè és envaïda per l'estat de naturalesa. Per això mateix la primera llei de la política és que l'imperatiu repressor no pot ser reprimit.

Per concloure

Quan la meva mare s'estava morint, va venir a seure al meu costat al pedrís de casa meva un noi que, per entendre'ns, podem dir caritativament que no era el més llest del

poble, però a qui la meva mare s'estimava molt. El noi estava molt trist i volia comunicar-me la seva tristor. Li sabia greu que es morís la meva mare, però això ho podia acceptar. El que el treia de polleguera era la bajanada que li havia dit el mossèn: que en morir-se aniria amb Déu. «Què és Déu per a nosaltres?», em va preguntar. La pregunta és tan terrible que cal ser molt valent o molt inconscient per plantejar-la seriosament. Davant la meva estranyesa, ell mateix es va contestar. «Déu per a nosaltres no és res. La nostra és la Virgen del Olmo». La Virgen del Olmo és la patrona del meu poble, només nostra; mentre que Déu és, al cap i a la fi, de tothom. Em va emocionar profundament aquest noi i encara avui m'emociono en recordar-lo. I sabeu què, si no enteneu el que vull dir amb aquesta història, és que potser ja no us mereixeu una festa major.

Això hauria d'acabar aquí. Des d'un punt de vista retòric, aquesta anècdota és un bon final, però m'estimo més en aquest cas deixar el final obert.

He insistit en la tesi que la teoria de la festa no és la festa, de la mateixa manera que la teoria del joc no és el joc. Es pot ser un gran teòric de la festa sense haver festejat mai o un gran teòric del joc sense saber jugar a res en concret. O, fins i tot, diuen que es pot arribar a ser un tècnic sobre l'aprendre a aprendre sense haver après mai res de manera sistemàtica de cap ciència concreta. Ja entenc que als professors d'història de l'art no els podem demanar que siguin artistes, però això sembla que ens suggereix que a les coses humanes la teoria no va inevitablement de la mà de la pràctica.

Sembla que, en certa manera, per ser teòric s'ha de deixar de ser pràctic i per ser pràctic s'ha de deixar teòric. Hem repetit diverses vegades que qui veu la festa no la viu.

Però em pregunto si la teoria no pot ser també una festa. Una festa singular, certament, però una festa al cap i a la fi. M'agradaria pensar fins i tot que en alguns moments

d'aquesta xerrada hem sentit alguna cosa propera a la co-
pertinença i que hi ha una manera festiva d'anostrar la raó.
Si avui no ho hem aconseguit, sens dubte la culpa és meva,
que no he sabut fer el que —ara us ho puc dir— pretenia fer:
una mena de pregó de festes.

Moltes gràcies i, òbviament, «riau-riau».

